

ni d'homes asseguts davant la porta dels cementiris, plorant els estralls amb que la mort omple les tombes i les vides que mai més tornaran. No n'hi ha prou de plorar; és necessari treballar per tal de que la societat visqui en Crist, per Crist i per a Crist, única manera de resoldre els problemes de la vida social. És per això que ens plauria tant la celebració d'una Setmana Social Catòlica a Barcelona.

FLAST

Contes per a "El Baix Montseny"

La primera rosada...

La nit és serena com poques s'en veuen... Els estels, com eixam de diamants lluint a la magestàtica llum del sol, parpallegen encastats en el firmament. La lluna refulgent besa la terra i plateja les ones que escumejant-se es desfan prop de la platja. Els rossinyols, corpresos per l'encís d'aquella nit, es deixonden i un enfilall de notes divines, que composen una passada, es disper-se'n per l'espai... El ventet, fi i suau, mou lleument les fulles dels arbres que romanen ensunyades.

Al cim d'una muntanyola, un castell altiu i senyorial, apar que enfonsa, cel endins, les seves torres ensuperbides... De cop s'obra un finestral i apareix una donzella, que esguarda entristida l'estelada. Dues llàgrimes, rodolen com dues perles per la seva

cara ivorina; sospira lleument i agafant-se el cap entre mans esclata a plorar... La lluna, que al avisar-la ha cuitat a besar-la amb la seva llum, s'ha enternit i despenjant-se de l'espai, va devallant pausadament cel avall, avall, fins a la finestra on plora la nina.

—Què't passa, gentil minyona —li preguntà sol·licita— a què venen tantes llàgrimes?

—Oh lluna, companyona dolça, què't compadeixes del meu turment, ¡benhajes!... Vull contar-te les meves penes...

—Digues, digues... feu la lluna acostant-se més al finestral—Per què, plores?

—Escolta: Sóc la filla del comte Wifret... M'estava jo un dia, cap a la posta de sol, en una finestra que dona al camí del castell, delectant-me amb les cantúries dels aucells que saltaven, festius el brancam dels arbres, quan passà per el camí un bell trobador, d'ulls feridors i de dolç parlar... Al veure'm va parar-se i després d'endressar-me una mirada que va clavar-s'em al cor com una sageta, va dir-me amb una veu dolça com una glopada de mel «Voleu que vos canti una troba, donzella encisadora» I quan jo li vaig haver respost que sí, mes amb el cap, que amb la veu, va esgarrapar amb passió les cordes de la seva lira, i de sa boca va eixir-ne una cançó que va comoure'm tota... la seva cantada melodiosa, mes que la dels pinsans i cadernerres, va entrar-me dins el cor «D'on has tret aquesta cançó bon trobador?—vareig pre-